

Σήκωσε ψηλά τὸ σιδερένιο βαπόρι. Ἐκεῖνος, σὰν ποὺ ἐστὶ σηκώνεις ἕνα μικρὸ λιθάρι, καὶ τὸρριξε στὸ ἀκρογιάλι. Εἶδες ποτέ σου τέτια δύναμη;

## 10

Τὰ ὅσα ἐξέσκεπα εἶτανε, κείνος τὰ σκέπαζε. Ἡ θύρα τοῦ σπιτιοῦ σου φυτέφτηκε στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ σου, κι' ὅλα μαζὶ: ντουβάρια σου, πόρτες σου, ταβάνι σου σὲ ζούληξαν καὶ σὲ πνίξαν.

Κι' Ἐκεῖνος ἀνοίξε τις πόρτες τῆς οὐλακῆς, ποὺ ἐστὶ με' τόση προσπάθεια καὶ προσοχὴ σφάλιξες. Ἐστὶ σαι ἕνας ἀρχοντας, ποὺ ἐγὼ μισῶ!

## 11

Ἄν μαζέψω ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ὅλες τις κηλές λέξεις πῶχουν οἱ ἄνθρωποι, ὅλα τὰ τρυφερὰ λόγια, ὅλα τὰ ἡγερὰ τραγούδια, καὶ τὰ ριζώ μαζωμένα στὴ γελαστὴ ἀτμόσφαιρα,

Ἄν μαζέψω ὅλα τὰ χαμόγελα τῶν παιδιῶν, ὅλα τὰ γέλια τῶν ἀθῶνων, ἀνέγγιχτων ἀκόμα γυναικῶν, ὅλα τὰ χάδια τῶν ψυχρόμαλλων μυνάδων, ὅλα τὰ χερσφιζίματα τῶν πιστῶν φίλων, καὶ πλέξω ἐν' ἀθάνατο στεφάνι γιὰ κάπιο ὥρατο κεφάλι,

Ἄν τὴ γῆ ὀλῃνη γυρίσω καὶ τὰ λουλούδια ὅλα μαζέψω ποὺ φυτρώνουν ἀπάνω της: στὰ δάση, στοὺς κάμπους, στὰ λειβάδια, στοὺς λειμιῶνες, στοὺς ἀρχοντικούς κήπους, στὰ βάρθια τῶν νερῶν, στοὺς γραρκούς βυθοὺς τῶν ὠκεανῶν,

Καὶ ἂν συνάξω ὅλα τὰ πολύτιμα λαμπόστραφα πετράδια ἀπὸ τίς ἀπόμακρες κλεισοῦρες, ἀπὸ τὰ σκοταδερά βάρθια τῶν μεταλλείων, ἀπὸ τίς βασιλικὲς τάποσάσω κορώνες καὶ ἀπὸ τὰ τριτὰ τῶν ἀρχοντάδων, καὶ ὅλ' ἅψτ' ἄψτ' ἄψτ' λουλούδια καὶ πετράδια τὰ σωριάσω καὶ στῆσω ἕνα λαμπόφωτο κι' ὀλόστραφο βουνό,

Ἄν τις φωτιές ὅλες μαζέψω, π' ἀνάδουνε στὴν οἰκουμένη, κι' ὅλα τὰ φῶτα, κι' ὅλες τις ἀχτίδες, κι' ὅλες τις ἀστραπές, κι' ὅλες τις σπίθες, κι' ὅλες τις ἀστραπές, κι' ὅλες τις σιγαναλαμπές, καὶ με' τὴν ἄλικη λάμψη μιᾶς μεγάλῃ πυρκαγιᾶς φωτίσω τοὺς δονισμένους κόσμους,

Δὲ θὰ μπορέσω καὶ τότε' ἀκόμα νὰ σὲ νοματίσω, νὰ σὲ νοματίσω, νὰ σὲ στεφανώσω, νὰ σ' ἐξυμνήσω, ἐμένα, —ὦ λεπτέρια!

## 12

## ΛΕΠΤΕΡΙΑ!

## 13

Πάν' ἀπ' τὸ κεφάλι μου εἶταν οὐρανός, κι' ὁ οὐρανός εἶναι πάντα λεπτέρος, ἀνοιχτός στὸν ἀέρα καὶ στὰ σύννεφα.

Κάτ' ἀπὸ τὰ πόδια μου εἶταν δρόμος, κι' ὁ δρόμος εἶναι πάντα λεπτέρος, καμωμένος γιὰ νὰ περπατοῦν ἀπάνω του, νὰ διεφτύνουν τὰ πόδια τους μπρὸς-πίσω, νὰ φέινουν τόνα, νὰ βλέπουν τάλλο. Εἶναι ἡ ἐρωμένη τοῦ κάθε λεπτέρου ὁ δρόμος. Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ φιλὶ στὴν κάθε συνάντησή κι' ἀπὸ δάκρυ στὸν ἀποχωρισμό.

Κι' ὅταν τὰ πόδια μου στὸ δρόμο πρὸς τὰ μπρὸς ἐκκίνησαν, μοῦ φάνηκε πῶς κάπιο θάμα γέννηκε. Βλέπω: —νὰ κι' ὁ Πασκάλε ποδοδρομίζει! —ὁ καθηγητής. Κοιτάζω: —νὰ κι' ἐκεῖνος ὁ νέος περπατεῖ με'

τὰ νεκρά του πόδια, βιάζεται, τὰ χάνει καὶ ξάφνου τρέχει, τρέχει...

— Γιὰ ποῦ;

Μὰ ὁ Πασκάλε με' σταμάτησε με' κάπια ἀφσπρότητα:

— Μὴν τότε ρωτᾷς! Τοῦ κόβεις τὸ δρόμο!

Ἐμεῖς εἴμαστε γέροι, Τζερόνιμο...

Κι' ἐκλάψε. Καὶ ξάφνου πάλι ἀκούστηκε ὁ ὑποχτόνιος τρομπὰδόρος.

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

## Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

— 0 —

Στενὲς οἱ ροῦγες τοῦ χωριοῦ λεβέντης ποὺ γυροῦσε καὶ τὴν ἀπάνειμη χαρὰ σὰ μέλισσα τρυγοῦσε.

Μικρὸς ὁ τόπος τοῦ χωριοῦ γιὰ τὴν πλατεῖα καρδιά του, στενοὶ κι' οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ μικρὰ στὸ κοίταμά του.

Καὶ μιὰν αὐγὴ, χαϊρέτησε Μάνα, Καλὴ καὶ Σπίτι,

κι' ἀρματωμένος τράβηξε στὸ φλογερὸ μαγνητι

ποὺ τὰ κανόνια πέφτοντα: στὴ δοξασιμένη μάχη,

θερίζουνε τὰ νιά κορμιά σὰ μεστωμένο ἀστάχιν.

Μέσ' στὴν ἀχόρταγη φωτιά κι' ἐκεῖνος, τὸ κορμὶ του

τὸ δίνει ἀτίμητο δαδὶ με' τὴν τρανὴ θανάτου.

Καὶ τὰ ποτάμια πλάτυναν στοὺς αἱμίτον τὴν ἀνάβρα,

γιὰ νὰ λουστῇ ἡ Ἀγάπη του καὶ νὰ ντυθῇ στὰ μαῖσα

στὰ πόδια τῆς μανούλας του ῥέμμα βαρὺ νὰ φτιάσῃ,

νὰ τὴν τραβήξῃ μέσα του καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Καὶ γέρνει ἡ Δόξα ἡ ὀλόφωτη, βουβή, συλλογιμένη,

στὸ νιὸ νεκρὸς ποὺ κοίτεται, στὴ μάννα ποὺ πεθαίνει.

ΚΑ. ΔΙΠΛΑ Γ. ΜΑΛΛΑΜΟΥ

## ΔΙΑΛΕΧΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Μιὰ περασμένη Κυριακὴ (15 τοῦ Γενάρη) τ' ἀπόγεμα, δόθηκε στὴ σάλα τοῦ «Ὁδείου Ἀθηνῶν» ἀπὸ τὸ Γιώργα Ἀγαπητό, μιὰ διαλεχτὴ συνκυλίσ, ποὺ συγκέντρωσε ὅλο τὸν ἀληθινὰ φιλόμουσο κόσμο.

Ὁ κ. Ἀγαπητὸς πιανίστας τῆς πρώτης γραμμῆς, μ' ἕνα παῖξιμο αἰσταντικὸ καὶ ιδιότυπο, μ' ὅλη τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴ γνώση ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ μεγάλη αὐτὴ τέχνη, μᾶς ἔδωτ' ἕνα σύνολο πολὺ ἐλκυστικὸ (Chopin, Moskowski, Liszt) ὅσο καὶ νεωτεριστικὸ (Debussy). Σ' ὅλα τὰ κομμάτια δείχτηκε δέξις, βελή, μελετημένος, καὶ μάλιστα στὴν περίφημη Σονάτα μπεμόλλ τοῦ Σοπὲν ποὺ ἡ ἐχτέλεσή της εἶταν ἕνας θρίαμβος τοῦ λαμπροῦ καλλιτέχνη.

Τὴ μόρφωση τοῦ κ. Ἀγαπητοῦ χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα καὶ τὸ πῶς, στὸ πρόγραμμά του, τύπωνε τὴν ἀνάλυση τοῦ ἔργου σὲ δημοτικὴ γλῶσσα, δίνοντας ἕτσι ἕνα παράδειγμα γενναιοῦτας γιὰ τίς ιδέες του, ἀξιο τῆς εἰλικρινεῖς τέτοιου τεχνίτη.

ΚΑΠΙΟΣ